

Přední představitel Zelené věrčušky přiznává: „Jsme ztraceni!“

Walter Russell Mead

Goerge Monbiot z The Guardian, britských novin, které jsou oporou levice, napsal esej, již je přímo povinností přečíst. Přiznává, že v důsledku celé série intelektuálních omylů se z politické receptury globálního zeleného hnutí stal beznadějný zmetek.

Určitě si přečtete celý článek, abyste se seznámili s hlubokomyslně jasným odhalením intelektuálního bankrotu zeleného hnutí z pera jednoho z nejchytřejších lidí, kteří v něm působí. Je zjevné, že ať se s Planetou Zemí děje cokoliv, zelené hnutí nemá na nic koherentní funkční řešení.

Zelení by rádi měli obojí. Na jednu stranu temně varují před zenitem ropy, „peak oil“, a nedostatkem globálních zdrojů, který zastaví běh naší průmyslové ekonomiky – současně však varují, že v důsledku splašeného ekonomického růstu planetu ničí důsledky nekontrolovaných dopadů masové průmyslové výroby. Oba scénáře nemohou být pravdivé; člověk nemůže souběžně pojit hladu a přežráním.

Monbiot to vystihl a navíc uznává i jeden z hlavních argumentů anti-greenů. „Problém“ totiž nesepočívá v budoucím nedostatku neobnovitelných zdrojů bohatých na uhlík. Problém je naopak v jejich hojnosti. Uhlodioxidky nedocházejí; břidlicový zemní plyn, dehtové pisky a ropy nabízejí ohromné rezervy schopné pokrýt naše potřeby v dohlednutelné budoucnosti. Fosilních paliv máme dostatek. A navíc se jeví pravděpodobným, že v nadcházející éře budou tato paliva po velice dlouhou dobu podstatně levnější a mnohem hojnější, než jakékoli drahé obnovitelné zdroje. (Člověk by si rovněž měl povšimnout, že nové zdroje leží spíše na místech jako je Kanada a Spojené státy, než v Saudské Arábii a Iránu.)

Monbiot uznává i vnitřně rozpornou a nekonzistentní povahu zelených řešení. Píše, že výhledově neexistuje možnost, že by demokratičtí politici byli ochotni zavést drakonická omezení spotřeby a ekonomické aktivity, jak

vyžaduje zelená dogmatika. Každé „řešení“, s nímž zelení dosud přišli, obsahuje nějakou fatální chybu; žádné z nich není funkční a žádné nedává smysl.

Monbiot vyvozuje:

„Pro nás všechny v environmentálním hnutí platí to, co lze říci i jinak – jakmile jako adaptaci navrhneme buď radikální omezení nebo kolaps – jsme ztraceni. Nikdo z nás ještě nepřišel s přesvědčivou úvahou o tom, jak se z tohoto bince dostat. Žádné z námi zvolených řešení neruší atomizující projekt ztroskotání planety. Doufám, že nás rozbořem tohoto problému mohu povzbudit k mnohem logičtějšímu přístupu, abychom opustili magické myšlení a poznali rozporuplnost problematiky, s níž jsme konfrontováni. Ale i tato ambice by mohla být přehnaná.“

Toto je obdivuhodné přiznání ke kategorickému intelektuálnímu, politickému a morálnímu selhání. Po dvě desetiletí se greeni zdatně oháněli autoritou vědy a halili do arrogantní jistoty samolibého pohrdání všemi, kdož jim odporovali. Přejmenovali skepticismus ke svým nekonzistentním a vnitřně rozporným politickým návrhům na nenávisť vůči vědě a útočili na kritiky jako na najaté agenty olejářských společností, šťastné, že mohou kvůli nějakým honorářům od korporací zruinovat lidstvo.

Monbiot se dopracoval k brutálně výstižnému popisu slepé uličky, v níž se globální zelené hnutí ocitlo, ale dosud nediagnostikoval příčinu. Stále ještě vězí v malthusianství. Lidstvo je jeho hlediska dobře ve vytváření nových způsobů samozničení, ne však v nalézání řešení problémů, které jsme vytvořili. Naše vynalézavost stačí k objevování fosilních paliv, ale nemáme žádné dovednosti potřebné k zvládnutí důsledků svých objevů. Dosud neznámé budoucí technologie pak vyvolají nové katastrofy, ale nenabídnou nové způsoby jak přestat, nebo zvládnout, rozvrat, který způsobí.

Každý ekonomický růst je z jejich hlediska rakovinou. Jeho zhoubné účinky jsou trvalé a kumulativní, zatím co jeho požehnání jsou pomíjivá a nakonec podružná.

Malthusianství je náboženské vyznání, které zoufale chce být považováno za vědu. Počínaje Thomasem Malthusem a jeho matematickými jistotami, přes Paula Ehrlicha, s jeho harmonogramy hladomorů, až k Římskému

klubu s „vědeckými“ prognózami o vyčerpání zdrojů, činili malthusianci sebejisté předpovědi o budoucnosti a nárokovali vědeckou autoritu pro každé své tvrzení, které se později projevovalo jako opovrženihodná blbost. To je brutální osud očekávající lidi neschopné rozpoznat hranici mezi vědou a vírou.

V masivním a pokořujícím měřítku k tomu dochází u dnešního světového zeleného hnutí. Monbiotovo zdravější vyhodnocení těchto důsledků je opravdu drsné. Ale teprve až greeni jeho analýzu stráví, a postoupí o něco dále, aby se mohli začít ptát, jak se do těchto zmatků dostali, budou připraveni přidat se k něčemu, co svět opravdu naléhavě potřebuje: k seriózní dospělé konverzaci na téma, jak uchovat krásu a životaschopnost naší skvělé domoviny, přestože lidská rasa bude pokračovat v rozvoji mimořádné inteligence, kterou nám zjevně nabídla Matka Příroda.

Celý článek: <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/2011/may/02/environmental-fixes-all-greens-lost>

• Obsah

Přední představitel Zelené věrčušky ...	1
Apokalypsa	2
Zločin naší doby	8
Podvod s nedostatkem draslíku ...	10
Faktor inteligence vo vývoji druhov	18
Strašlivá pohádka o Hloupém Honzovi	24
Slova zasvěceného: Usáma Bin Ladin zemřel už v roce 2001	30
Naděje	32
Syrská vláda pokojně demonstranty nezabíjí	36
Brambora	38